Ч. 25 Второкъ 2 (14) лютого 1893. Рôкъ III.

Выходить у Львовѣ що дня (крôмъ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

Адмінїстрація: улиця Чарнецкого ч. 8.

Редакція: ул. Францисканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованї.

Рекламаціи неопечатанї вôльнї вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвской“.

Передплата у Львовѣ въ Адмінїстрациі „Газеты Львôвской“ и въ ц. к. Староствахъ на провинціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

Рада державна.

На засѣданю Палаты пословъ зъ дня 9 с. м., предложивъ мiнiстеръ фiнансôвъ проектъ закона въ справѣ продажи соли для худобы по зниженыхъ цѣнахъ. Опосля вела ся дальша дискусія надъ буджетомъ мiнiстерства просвѣты, а именно надъ титуломъ „школы народнї“. — Пос. Сальвадорі жалувавъ ся на то, що въ округѣ Трентiно управляє ся по полицiйному. Правительство удержує тамъ школы для немногихъ Нѣмцѣвъ, а 100.000 Чехôвъ у Вѣдни не має своєѣ школы. — Мiнiстеръ просвѣты, дръ Ґавчь заявивъ, що не може бути и бесѣды о ґерманiзацiи въ краю, де на 700 италiяньскихъ школъ народныхъ, єсть 16 нѣмецкихъ.— Пос. Оппенгаймъ обговорювавъ квестію знамени хрестного и заявивъ, що наука Христова єсть и для иновѣрцѣвъ взôрцемъ любови ближного. — Пос. Бянкiнi розпочавъ свою бесѣду по хорватски, а кôнчивъ по нѣмецки, жалувавъ ся на основуванє нѣмецкихъ школъ въ Дальмацiи, головно для войсковыхъ нѣмецкои народности и урядниковъ та жадавъ, щобы сума 4.600 зр. призначена на войскову школу въ Задарѣ, була ужита на школы промысловї и торговельнї. — Пос. Фуксъ жалувавъ ся на поступованє Чехôвъ на Моравѣ и заявивъ, що Нѣмцѣ уважають Мораву лишь яко провiнцiю державы. — Пос. Герольдъ въ промовѣ своѣй згадавъ про проґраму правительства и выказувавъ, що правительство не въ силѣ дальше вести кермы справъ державныхъ пôсля сеѣ проґрамы, и не утворить доти бôльшости парляментарнои, доки Молодочехи будуть стояти на дотеперѣшнôмъ становищи, они же не уступлять зъ того становища доти, доки не будуть сповненї ихъ бажаня. Народу ческого не вôльно и не можна иґнорувати. По промовахъ пословъ Спинчича и Бенделя перервано нарады.

На послѣднôмъ засѣданю Палаты пословъ обговорювавъ мiнiстеръ просвѣты дръ Ґавчь послѣдну бесѣду пос. Герольда и зазначивъ, що форма єго критики стоить въ суперечности зъ повагою переговорôвъ и нарадъ, зъ котрыхъ вышла правительственна проґрама. Дальше заявивъ мiн. Ґавчь, що обговорює правительственну проґраму лишь о стôлько, о скôлько она дотыкає єго ресорту и зазначивъ, що правительство на засадѣ нацiональнoго стану посѣданя забезпечує кождому племени то, що оно вже посѣдає; отже для тыхъ племенъ, котрї зъ ходомъ часу поробили бôльшї поступы, єсть то признанємъ ихъ здобуткôвъ. Для всѣхъ же означає то поруку, що дальшихъ стратъ не потребують побоювати ся, и выключає шкоды, якї могли бы потерпѣти однї племена въ користь другихъ, за то допускає ся сильне плеканє розвою средствъ просвѣты, потрѣбныхъ кождому племени.

П. Мiнiстеръ пôднѣсъ вôдтакъ, що проґрама розрôжняє на поли адмiнiстрацiйного круга дѣланя межи рѣшенємъ въ дорозѣ розпорядженя, полишеного свобôдному признаню властей а розпорядженями юдiкатуры адмiнiстрацiйнои. Въ сѣмъ другôмъ выпадку ходить о примѣненє законôвъ до адмiнiстрацiѣ. Правительство въ проґрамѣ уважає ся звязанымъ истнуючими законами и розпорядженями, отже о якôмсь атаку на юдiкатуру або пресію на трибуналъ адмiнiстрацiйный не може бути бесѣды. На заявленє Герольда о евентуальномъ поставленю мiнiстра въ станъ обжалованя сказавъ дръ Ґавчь, що такимъ оружiємъ не вывиває ся, але уживає ся єго...

Пос. Зісъ жалувавъ, що не прийшло до сполученя умѣренныхъ елементôвъ тымъ бôльше, що не розходило ся лишь о залагодженє бѣжучихъ справъ парляментарныхъ, але й о влитє нового житя въ австрiйску идею державну. Бесѣдникъ заявивъ, що єго партiя буде обставати за теперѣшными законами шкôльными. По промовѣ пос. Морсея и референта Бера ухвалено титулъ „школы народнї“ и на тôмъ залагоджено буджетъ мiнiстерства просвѣты. Слѣдуюче засѣданє назначено на середу.

Зъ рускихъ товариствъ.

Справозданє зъ дѣяльности выдѣлу и стану маєткового товариства взаимнои помочи дякôвъ гр.-кат. епархiѣ станиславôвскои за часъ вôдъ дня 30 серпня 1889 до дня 31 грудня 1892 р.

Товариство взаимнои помочи дякôвъ гр.-кат. епархiѣ станиславôвскои вôдбуло свои першiй загальнiй зборы дня 30 серпня 1889 р. на основѣ затвердженыхъ Высокимъ ц. к. Намѣстництвомъ статутôвъ на дни 10 липня 1889 до ч. 42615 а надъ товариствомъ зволивъ приняти покровъ Преосв. єпископъ Юлiянъ I. станиславôвскiй. Выбраный на тыхъ зборахъ выдѣлъ, до котрого вôйшли зъ рамени Преосв. епископа два Впр. оо. крилошане станиславôвскои Капитулы, уконституувавъ ся вôдповѣдно до §. 35

На весѣлю у ката.

Ґрафъ Лялли-Толлендаль, котрого правительство французске выслало було на ґубернатора до Пондишерѣ (въ Индiяхъ), бувъ опôсля засудженый на смерть и страченый въ 1768 р. Черезъ довшiй часъ боронивъ ся вôнъ зъ сѣмсотъ людьми вôдъ Анґлiйцѣвъ, що напирали на него зъ двацятьтысячнымъ войскомъ, ажь коли єму вже зовсѣмъ силъ нехватало, и вôнъ мусѣвъ пôддати ся, положивъ за своє геройство головою — катъ стявъ єму голову. Сынъ єго написавъ по многихъ лѣтахъ пропамятне письмо до французского правительства, въ котрôмъ выступивъ въ оборонѣ свого батька, а правительство знесло вырокъ, хочь розумѣє ся, не могло вже змѣнити страшного єго наслѣдку. То пропамятне письмо знаходить ся до нинѣ въ державнôмъ архивѣ французскôмъ, отже то, що тутъ заразъ розкажемо, єсть зовсѣмъ правдиве, а єсть оно того рода, що могло бы безперечно послужити однымъ доказомъ бôльше для тыхъ, що то вѣрять въ злый знакъ.

Кôлька лѣтъ передъ тымъ, закимъ Лялли-Толлендаля выслано на ґубернатора до Индiи, належавъ вôнъ до тои громады молодыхъ аристократôвъ и людей, що то знають лишь уживати, котрыхъ цѣлею житя було въ тыхъ часахъ запивати ся цѣлыми ночами та выробляти крики, робити якъ найбôльше збыткôвъ другимъ, зводити честнї дѣвчата та ширити пострахъ межи спокôйнымъ мѣщаньствомъ.

На тысячнї збытки, якї тї паничѣ людемъ выробляли, прижмурювавъ директоръ полицiѣ очи, або бравъ вôдъ ихъ родичѣвъ грошѣ, щобы вôдтакъ удати, що нѣчого не чувъ и не видѣвъ.

Требажъ знати, що святый вечеръ не обходять у Францiи такъ поважно и торжественно, якъ у насъ. День 24 грудня уважає ся тамъ за початокъ надходячихъ мясницъ; по великихъ бульварахъ и въ каварняхъ такъ гуторно и весело, що ажь не мило дивити ся, якъ то сей день зневажають. Вечеромъ забавляєсь цѣлый Парижъ, а по службѣ божôй о пôвночи въ церквѣ св. Маґдалины настає по улицяхъ такiй рухъ та шаленї крики, якихъ ажь трудно собѣ уявити.

Одного разу на такiй веселый Святый вечеръ плела ся улицями громадка якихсь панкôвъ, межь котрыми бувъ и Лялли. Они вертали зъ якоись забавы и були таки добре пôдпитї. Коли зайшли въ улицю св. Ивана, що лежить вже досыть далеко вôдъ середины мѣста и де длятого було спокôйнѣйше, зачули они, що въ якôмсь малôмъ домѣ грає весела музика. Они пристанули и почали слухати.

Лялли дивить ся на освѣтленї вôкна а далѣ й каже:

— На скрипкахъ грають, чуєте, панове? Видко, що то весѣлє у якогось мѣщуха. А якъ тамъ весело? О що закладъ, що я ще нинѣ потанцюю собѣ тамъ зъ молодою?

Ґадка тота сподобала ся другимъ.

Вôдважно запукавъ вôнъ до дверей. Хтось ихъ отворивъ и цѣла збыточлива громада побѣгла на першiй поверхъ. Коли хотѣли увôйти до свѣтлицѣ, де танцювали гостѣ, заступивъ имъ дорогу якiйсь старшiй, поважно выглядаючiй мужчина, выдививъ ся на нихъ а вôдтакъ спытавъ чемно:

— Чого желаєте, панове?

— Мôй пане — вôдповѣвъ Лялли трохи змѣшаный, — вы жените сына, чи вôддаєте доньку?

— Доньку вôддаю.

— Добре, тожь желаємо вамъ сердечно щастя и сподѣваємо ся, що позволите панамъ изъ найлѣпшого товариства париского потанцювати на сѣмъ весѣлю и устиснути молоду.

— Такъ, такъ — сказали другї панове усмѣхаючись.

— Мои панове — вôдповѣвъ на то господарь — то для мене честь, якои я не сподѣвавъ ся и о котру я неважививъ бы ся бувъ просити, тому й не можу єѣ приняти.

— Вы мабуть такъ собѣ лишь жартуєте?

— Нѣ, таки на правду кажу.

— Онъ, що! Вже знаємо. Ваша донька, чудо не краса, а вашъ зять заздрôстный.

— Моя донька, що правда, таки собѣ хорошенька а зять чоловѣкъ дуже розумный.

— Ну, то ходѣмъ!

— Таки васъ не пущу панове, доки не дôзнаєтесь, хто я, — сказавъ на то господарь и цѣлый розперъ ся въ дверехъ.

— А хтожь вы такiй? Може голова якого товариства купецкого?

— Дежь тамъ.

— То хиба...

статутôвъ и розпочавъ свою дѣяльнôсть пôсля директивы даной єму загальными зборами. Именно старавъ ся приєднати якъ найбôльше членôвъ для товариства; старавъ ся о унормоване платнѣ дякôвъ, вôдносячи ся до Выс. Сойму и Выдѣлу краєвого, щобы пôднесено платню дякôвъ до 150 зр. рôчно а бодай щобы ихъ зрôвнано зъ орґанiстами костельными; выдѣль вôдбувъ 14 засѣданъ, на котрыхъ ухваливъ постановы, що мають ся причинити до розвою товариства; удававъ ся зъ прошенями о запомоги до институцій публичныхъ и осôбъ приватныхъ; выдававъ вôдозвы до землякôвъ, щобы вступали до товариства яко члены спомагаючи̂; оголошувавъ вôдозвы и дописи въ рускихъ часописяхъ и подяки за жертвы на цѣли товариства; постаравъ ся о друки и формулярѣ, потрѣбни̂ въ дѣловодствѣ; упросивъ Преосв. Ординаріятъ, що въ Вѣстнику Епархіяльныхъ Вѣдомостей подають ся справозданя и важни̂ постановы товариства а въ урядовыхъ его письмахъ поручає ся Всч. священьству епархіяльному товариство дякôвске; упросивъ Преосв. Ординаріятъ, щобы дозроливъ помѣщувати въ Шематизмѣ посады и дотаціи дякôвъ та щобы поручивъ Всч. священьству старатись о удержане дякôвъ церковныхъ въ дорозѣ конкуренційнои уставы; упросивъ Впр. Консисторію о дозвôлъ вôдбувати засѣданя въ музеяхъ дому пресвитеріяльного; робивъ заходы, щобы сполучити товариство дякôвске Львôвске и Перемыске до солідарнои роботы для спôльнои цѣли; высылавъ делеґатôвъ на зборы деканальни̂ и взывавъ до завязуваня аґентуръ; старавъ ся придбати бібліотеку для товариства; старавъ ся загально розвинути свою дѣяльнôсть для добра товариства.

Други̂ загальни̂ зборы товариства вôдбули ся дня 9 червня 1892 въ Станіславовѣ. Нововыбраный выдѣлъ, до котрого входить зъ рамени Преосв. Ординаріяту яко предсѣдатель Впр. о. крилошанинъ-парохъ, а выбрани̂ загальными зборами Впр. о. архипресвитеръ, Впр. оо. Куницкій и Абрисовскій, посолъ Барабашъ, Вп. пп. др. Бучиньскій, дръ Мандичевскій, проф. Недѣльскій, судья Воляньскій, купець Стахевичъ, п. Борисъ и пп. Полотнюкъ и Вовчакъ, вôдбуває що мѣсяця засѣданя и старає ся вести дѣла товариства въ той спосôбъ, щобъ оно успѣшно розвивало ся, и вводить въ житє ухвалы загальныхъ зборôвъ, якъ н. пр. ухвалу о дякахъ неиспытованыхъ, о стабілізаціи на посадахъ, о поправѣ матеріяльного положеня дякôвъ, а головно займає ся ревізією и змѣною статута, въ котрого практичнôмъ примѣненю показали ся деяки̂ хибы; выдѣлъ выславъ петиціи о пôдмогу: до Єго Вел. цѣсаря, до осôбъ приватныхъ, до товариствъ асекураційныхъ и до радъ повѣтовыхъ, а на разѣ займає ся головно справою набутя въ Станіславовѣ дому, въ котрôмъ мѣстилась бы Бурса дякôвска и канцелярія товариства, и пôдготовлює тоти̂ справы для надзвычайныхъ загальныхъ зборôвъ, котри̂ мають ся невдовзѣ скликати.

Станъ маєтковый товариства єсть слѣдуючій: За часъ вôдъ 30 серпня 1889 до дня 31 грудня 1892 вплынуло зъ вкладокъ членôвъ звычайныхъ и спомагаючихъ 722 зр. 10 кр., зъ жертвъ и запомогъ 448 зр. 84 кр. — разомъ доходу 1.170 зр. 94 кр. Розходу мало товариство за той часъ 103 зр. 11 кр. Остає фондъ въ сумѣ 1067 зр. 83 кр., льокованый на книжочцѣ станіславôвскои касы щадничои на 4 прц. и въ листѣ краєвого банку на $4^1/_2$ прц. Оба дотычни̂ документы грошеви̂ переховують ся въ касѣ гр.-кат. Консисторіи. Окрôмъ того має товариство претенсій на звыжъ 550 зр. у членôвъ залягаючихъ зъ вкладками, котри̂ выдѣлъ старає ся стягнути.

Товариство приєднало до сего дня звычайныхъ членôвъ 230 а спомагаючихъ 12. Тоти̂ мали̂ цифры показують, що въ станіславôвскôй епархіи вписало ся, попри низькихъ вкладкахъ членьскихъ дуже маленьке число членôвъ-дякôвъ до товариства, котре засноване для ихъ власного добра. Слѣдячи за причинами тои рôвнодушности, прийшовъ выдѣлъ до пересвѣдченя, що одни̂ дяки хотѣли бы заразъ дôставати грошеви̂ запомоги, не зважаючи на се, що товариство не єсть въ силѣ давати запомоги зъ маленького фонду и що фондъ такій не призбирає ся доти, доки всѣ дяки не станутъ членами товариства, платячими докладно вкладки членьски̂, а други̂ зъ причинъ зовсѣмъ безпôдставныхъ и неоправданыхъ и сами̂ не належать до товариства и другихъ вôдтягають. Лише разомъ и спôльными силами дбаймо найперше сами̂ про себе, а въ Бозѣ надѣя, що и упослѣдженый дотеперь станъ дякôвскій дôбє ся лѣпшои будучности.

Переглядъ политичный.

Пôдчасъ перервы засѣданъ Палаты послôвъ ажъ до середы має радити комісія буджетова надъ рештою буджету. Єсть надѣя, що она залагодить буджетъ до завтра такъ, що въ середу буде могла Палата вести розправы буджетови̂ безъ перервы.

Зачувати, що правительство має ще сеѣ сесіѣ предложити Палатѣ послôвъ проєктъ реформы процедуры цивільнои, щобы послы пôдчасъ святъ мали часъ познакомити ся зъ симъ проєктомъ.

Нова надѣя на удержане мира черезъ довшій часъ. Ото правительство россійске зробило той сумный досвѣдъ, що россійски̂ фабрики карабінôвъ не въ силѣ доставляти доброго фабрикату. Фабрики въ Сестрорѣцку, Ишевску и въ Тулѣ мали доставити всѣ потрѣбни̂ карабіны до грудня 1893, а найдальше до весни 1894 р., тымчасомъ показало ся, що карабіны зъ тыхъ фабрикъ, зъ выимкою 5000 карабінôвъ доставленыхъ зъ Тулы, суть зовсѣмъ до нѣчого. Въ наслѣдокъ того, узброєнє Россіѣ опôзнить ся що найменше о якихъ чотири роки.

Новинки.

Львôвъ дня 13 лютого.

— **Громадѣ Сѣмѣхôвъ**, въ тарнôвскôмъ повѣтѣ, удѣливъ Є. Вел. Цѣсарь 100 зр. запомоги на будову школы.

— **Конкурсъ.** Тернопôльска окружна Рада шкôльна росписала конкурсъ въ речинцемъ до 15 марця на посады: управителя въ Ходачковѣ маломъ, молодшихъ учителѣвъ въ Баворовѣ, Буцневѣ, Ходачковѣ великôмъ и маломъ, Денисовѣ, Драґанôвцѣ, Купчинцяхъ, Ладичинѣ и Настасовѣ; дальше на посады при однокласовыхъ школахъ: въ Гаяхъ тернопôльскихъ, Чистиловѣ, Пронятинѣ, Шляхтинцяхъ, Домаморичу, Грабôвци, Глядкахъ, Городищу, Иванкôвцяхъ, Кипячцѣ, Курникахъ, Людвикôвцѣ, Луцѣ великôй, Носôвцяхъ, Ступкахъ, Воробієвцѣ, Чорторыи, Ивачевѣ долѣшнôмъ, Луцѣ, Смолянцѣ и въ Засѣнцѣ. — Ц. к Дирекція почтъ и телеґрафôвъ оголосила конкурсъ на посады експедієнтôвъ въ Гульчи, въ повѣтѣ сокальскôмъ и у Выбранôвцѣ, въ повѣтѣ бобрецкôмъ. Речинецъ до 23 лютого с. р.

— **Зъ Університету.** П. Евстахій Чикалюкъ, родомъ изъ Супранôвки, одержавъ на львôвскôмъ університетѣ степень доктора правъ.

— **Внов. п. Тадей Федоровичъ**, властитель Клебанôвки, приславъ на будову руско-народного театру вôдъ себе 10 зр. и обѣцявъ заняти ся складкою на ту цѣль. Складаємо за щедрый сей даръ прилюдно найсердечнѣйшу подяку. — Вôдъ комітету будовы руско народного театру. У Львовѣ дня 9 лютого 1893. *В. Ильницкій* голова комітету.

— **Бранка въ X перемыскôмъ корпусѣ.** До 9 полку пѣхоты будутъ брати въ Стрыю вôдъ 1 до 8, въ Сколѣмъ вôдъ 10 до 15, въ Николаєвѣ вôдъ 17 до 21, въ Жидачевѣ вôдъ 23 до 30, въ Калуши вôдъ 2 до 11, въ Рожнѣтовѣ вôдъ 13 до 15, въ Долинѣ вôдъ 17 до 22 въ Болеховѣ вôдъ 24 до 29 марця. До 10 полку пѣх, въ Перемышли вôдъ 1 до 11 марця въ Кривчѣ вôдъ 13 до 15 марця, въ Дыновѣ вôдъ 17 до 20 марця, въ Березовѣ вôдъ 22 марця до 5 цвѣтня, въ Бирчѣ вôдъ 12 до

— Парискій катъ.

— На ти̂ слова товаришамъ Ляллього пôшовъ ажъ морозъ по тѣлѣ и они стали втѣкати та пустились долѣ сходами. Ляллі, чоловѣкъ зарозумѣлый и упертый, не вступивъ ся, лишь глянувъ господареви смѣло въ очи и спытавъ:

— То вы Monsieur de Paris? (Французы называють ката „паномъ Парижа").

— Такъ.

— Ну, то добре. Представтежъ мене своимъ дамамъ. Я ґрафъ Ляллі-Толлендаль.

Катъ взявъ его попôдъ руку и завѣвъ до свѣтлицѣ, де танцювали гостѣ. Була то простора комната, пишно умебльована и ясно освѣтлена, дамы були бôльше або менше елеґантни̂, але молоди̂ и хороши̂. На молодого ґрафа не звертавъ нѣхто уваги, бо всѣ були занятѣ танцемъ.

Ґôсть побачивъ тутъ сильныхъ, молодыхъ мужчинъ, зъ чорными очима и чорнымъ волосемъ; зъ лиця не выглядали они на людей зъ высокого роду, але й не були таки̂, якими представлявъ собѣ Ляллі помôчникôвъ ката. Дамы выглядали здорово, личка у нихъ не були помальовани̂, якъ у дамъ зъ тыхъ кругôвъ, въ котрыхъ Ляллі обертавъ ся; то молодôсть надавала имъ природнои краски, котру ще прибôльшавъ танець.

— Мôй Боже — подумавъ собѣ Ляллі — чимъ грала ся тота дѣвчина, що такъ принадно подає ся въ танци въ рукахъ того, що єѣ веде? О чôмъ говорять въ тôй родинѣ, въ котрôй она зросла? А той молодый мужчина, що обнявъ легенько гнучкій станъ дѣвчины, якъ колибъ боявъ ся, щобъ єѣ не переломивъ, якимъ же страшнымъ ремѣсломъ займає ся вôнъ на публичнôмъ мѣсци?

Абы вôдогнати вôдъ себе таки̂ думки, пôдôйшовъ Ляллі до господаря. Зъ тымъ було вже лекше, вôдраза до него була значно не така велика. Господарь показавъ на красненьку молоду дѣвчину, що танцювала у вѣнку. Очи батька спочили зъ гордостію и подивомъ на нѣй.

— Вôддаю доньку за дуже доброго хлопця, сына мого товариша; лишь того менѣ жаль, що молода пара мусить ити на провінцію, до Ліону. Але така то вже наша доля, того вымагає нашъ станъ. — Ти̂ послѣдни̂ слова пригадали Лялльому знову, де вôнъ знаходить ся, бо на хвильку забувъ бувъ о тôмъ.

— Чи видѣли вы коли, якъ тратять чоловѣка?

Ляллі кивнувъ головою, на знакъ, що не видѣвъ

— Дивна рѣчь! Атже паны идуть за кождый разъ на то дивити ся. Ну, коли жъ не знаєте, якъ то тратять, то я вамъ коротко розкажу: Засудженый стоить на шафотѣ, котрый спочиває на пôдвысшеню, досыть широкôмъ, щобы тамъ могло стануги кôлькоро людей. То єсть мѣсце лишь для великихъ панôвъ и не оденъ вже заплативъ менѣ за то не мали̂ грошѣ, щобы лишь дôстати ся на то мѣсце. Тамъ видко все зъ близька. Панъ Н. н. пр. має тамъ за кождый разъ свое мѣсце.

— Хто? Панъ Н.! Не може бути?

— Таки такъ; вôнъ, бачите, дуже любить на то дивити ся и приходить за кождый разъ, коли кого тратять.

— И вы сами̂ берете ся за ту роботу?

— Не завсѣгды. Але я самъ за все вôдповѣдаю и мушу при тôмъ бути. Коли має ся тратити людей безъ всякого значѣня, або простыхъ злочинцѣвъ, то берутъ ся до нихъ мои помôчники; коли жъ прийде на якусь знатнѣйшу особу, на якогось великого пана, на такого примѣромъ, якъ вы....

Ляллі ажъ кинувъ ся.

— Выбачте, паноньку, то я такъ вже зъ навычки переговоривъ ся.... Але чому не танцюєте? Гляньте на мого ангелика, на мою хорошеньку донечку.

Лялльому було встыдно показати по собѣ, що єму то дуже неприємно и на силу пустивъ ся по сали, склонивъ ся передъ молодою, подавъ ѣй руку и повѣвъ на середину свѣтлицѣ, де якъ разъ уставляли ся пары до танцю. Волѣвъ бы бувъ танцювати зъ чортами и чарôвницями, коли подумавъ собѣ, що вôнъ мѣжъ людьми, котрыхъ имя найпослѣднѣйшій волоцюга выговорює лишь зъ страхомъ и вôд

15 цвѣтня, въ Добромили вôдъ 15 до 20 цвѣтня. До 40 полку пѣх. — въ Кольбушовôй вôдъ 1 до 14 марця, въ Тарнобжегу вôдъ 16 до 24 марця, въ Мѣльци вôдъ 27 марця до 8 цвѣтня, въ Дембици вôдъ 10 до 20 цвѣтня, въ Ропчицяхъ вôдъ 14 до 21 цвѣтя, въ Решовѣ вôдъ 1 до 24 марця. До 45 полку пѣх. — въ Устрикахъ доль. вôдъ 2 до 7 марця, въ Лѣску вôдъ 9 до 16 марця, въ Кроснѣ вôдъ 18 марця до 2 цвѣтня, въ Сяноцѣ вôдъ 4 до 18 цвѣтня, въ Рымановѣ вôдъ 20 до 24 цвѣтня. До 77 полку пѣх. — въ Дрогобычи вôдъ 1 до 15 марця, въ Самборѣ вôдъ 17 марця до 2 цвѣтня, въ Старôмъ мѣстѣ вôдъ 4 до 15 цвѣтня, въ Турцѣ вôдъ 17 до 25 цвѣтня. До 89 полку пѣх. — въ Рудкахъ вôдъ 1 до 9 марця, въ Мостискахъ вôдъ 11 до 18 марця, въ Судовôй Вишни вôдъ 20 до 24 марця, въ Краковци вôдъ 27 до 30 марця, въ Яворовѣ вôдъ 4 до 15 цвѣтня, въ Равѣ вôдъ 17 до 29 цвѣтня, въ Городку вôдъ 1 до 4 марця, въ Яновѣ вôдъ 6 до 9 марця. До 90 полку пѣх. — въ Ниску вôдъ 1 до 11 марця, въ Лежайску вôдъ 13 до 17 марця, въ Ланцутѣ вôдъ 20 марця до 13 цвѣтня, въ Чесановѣ вôдъ 15 до 20 цвѣтня, въ Любачевѣ вôдъ 22 до 29 цвѣтня, въ Ярославѣ вôдъ 1 до 16 марця.

— **Огнѣ.** Въ Болеховѣ рускôмъ, згорѣла гарбарня Розенбаума, вартости надъ 5.000 зр., а обезпечена лише на 855 зр. — Въ Турѣ великôй, долиньского повѣта згорѣвъ тартакъ Діямандштайна и Полтурака, вартости до 6000 зр. Шкода була обезпечена — Въ Въ Долинѣ згорѣла жидôвска лазня. Огонь мабуть пôдложено, шкода 500 зр. — Въ Дроговыжи погорѣли три господарѣ зъ вины 16-лѣтного хлопця Тимка Мельника. Вôнъ ненавидѣвъ чогось Степана Мельника и вже на щедрый вечеръ пôдпаливъ єго, але тогды огонь загашено. Тогды вôнъ дня 26 сѣчня пôдпаливъ єго другій разъ и теперь Степанъ Мельникъ погорѣвъ, а при нѣмъ Кузьо Весоловскій и Илько Павлôвъ. Шкода выносить 1300 зр. Тимко признавъ ся до вины и єго увязнено. — У Хмелѣвцѣ въ теребовельскôмъ повѣтѣ згорѣвъ трилѣтный хлопець, внукъ Гринька Стецюка, паробка двôрского. Вôнъ спавъ на печи на соломѣ. Солома заняла ся, бо пѣчь була горяча, и такъ хлопець въ огни житє стративъ.

— **Замерзъ** на поли дня 3 с. м. Иванъ Кузяра зъ Бобровы, вертаючи зъ торгу въ Дембици. Єго найшли ажь по двохъ дняхъ.

— **Пригоды на зелѣзници.** Межи стаціями Клепаровомъ а Бруховичами переѣхала зелѣзниця Шулема Каннера, торговця зъ Рясны польскои, коли ишовъ шляхомъ. Ще живъ трохи, якъ єго вôднесено до коршмы при дорозѣ янôвскôй, але по трехъ годинахъ померъ. — Межи стаціями Чорною а Валками, въ тарнôвскôмъ повѣтѣ, переѣхала зелѣзниця сторожа Осипа Шиманьского, жонатого, зъ громады Здзяры. — Въ Пôдволочискахъ направлявъ мôстъ зелѣзницѣ челядникъ слюсарскій, 21-лѣтный Осипъ Мичко зъ Устороня, и упавъ зъ моста на гостинець въ низу та страшно покалѣчивъ собѣ голову. — Въ Грабинахъ у тарнôвскôмъ повѣтѣ, ударивъ поѣздъ особовый Франца Книха въ голову и скалѣчивъ єго тяжко. Книхъ ишовъ шляхомъ зелѣзницѣ и не зважавъ, що поѣздъ ѣде.

— **Нещасні пригоды.** Въ Лисовицахъ въ долиньскôмъ повѣтѣ пôшла Розалія Маланѣй по воду до керницѣ, а що ховзко було, она поховзнулась, упала головою въ керницю и утопила ся. Що то за ладъ у громадѣ, що керницѣ такъ низько оцимрованѣ та нѣхто не посыпле ожеледи пѣскомъ або соломою? — Въ Репѣннику въ горлицкôмъ повѣтѣ вертавъ Менаше Лейба Нордъ зъ весѣля до Сетниць, а що бувъ нетверезый, упавъ въ рѣку просто головою въ воду и утопивъ.

— **Убійства.** Въ Унтервальденъ въ Перемышлянщинѣ убивъ мужь свою жѣнку Катерину Юнґъ. Притôмъ помагавъ єму єго батько. Видко, якій батько, такій сынъ. Обохъ увязнено. — Дня 9 с. м. найдено у стайни Маґды Перчиньскои, властительки реальности въ Гусаковѣ въ повѣтѣ мостискôмъ, неживу дитину дѣвчинку. О убійство дитины пôдозрѣваютъ слугу Перчиньскои, Анну Осѣдачь зъ Гориславиць. Єѣ увязнено.

— **Наслѣдникъ престола кравцемъ.** Одинокій сынъ князя Уельского и будучій наслѣдникъ анґлійского престола, выбравъ собѣ старымъ звычаємъ на анґлійскôмъ дворѣ за своє ремѣсло — кравецтво. Кôлька днѣвъ тому назадъ вôдбуло ся торжественне єго принятє до лондоньского товариства кравецкого.

— **Село пôдъ снѣгомъ.** Пôдчасъ послѣдної заметели снѣговои въ Россіи засыпавъ снѣгъ въ орлôвскôй ґуберніи надъ рѣкою Алешна одно, що правда, мале сѣлце, Прилѣсы, складаюче ся всего лишь зъ 12 домôвъ и належачихъ до нихъ будынкôвъ господарскихъ. Снѣгу навѣяло тутъ такъ грубо, що вôнъ вкрывъ домы и будынки рôвно зъ вершками дахôвъ а люде добули ся зъ нихъ лишь въ той спосôбъ, що пробили дѣры въ дахахъ, вôдгорнули трохи снѣгъ и такъ дôставали ся на двôръ. Шопы и стоделы такъ було завѣяло, що не можна було до нихъ дôстати ся и не було вже способу погодувати худобу. Люде и худоба були бы може зъ голоду погинули, якъ бы не той щасливый случай, що до того сѣлця выслано якогось поліційного урядника. Той приѣхавъ, дивить ся, а то замѣсть домôвъ стоятъ лишь величезнѣ горы снѣгу. Вôнъ давъ заразъ знати властямъ, а тѣ скликали людей зъ кôлькохъ громадъ въ кôньми, саньми и лопатами, котрѣ по двохъ дняхъ великого труду вôдкопали всѣ домы та выратували людей и худобу.

— **Забавочка зъ дінамітового патрону.** Минувшои пятницѣ стала ся въ Остригомѣ (Ґранѣ) на Угорщинѣ страшна пригода. Дитина одного робôтника грала ся динамітовымъ патрономъ и робила собѣ зъ него люлечку. Патронъ выстрѣливъ и розôрвавъ въ куснѣ троє дѣтей и ихъ матѣрь.

— **Дика звѣрина въ Швеціи.** Въ 1890 р. застрѣлено въ Швеціи 26 медведѣвъ, 26 вовкôвъ, 27 рисѣвъ, 16.415 лисôвъ, 366 орлôвъ, 474 пугачѣвъ и 12.113 половикôвъ. Мимо того шкода, яку робить въ сѣмъ краю дика звѣрина, не зменшила ся анѣ крыхты и длятого треба було пôдвысшити премію за застрѣленє медведя, вовка и рися. Теперѣшный станъ дикои звѣрины въ Швеціи дає намъ маленькій образъ, якъ то мусѣло тамъ колись выглядати, або й у насъ, коли ще въ цѣлôмъ краю були величезнѣ лѣсы.

Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувшѣ добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 11 до 12 год. въ полудне дня 13 с. м.: середна теплота була + 2·2⁰ Ц., найвысша + 4·2⁰ Ц. (вчера по полудни), найнизша — 0·4⁰ Ц. вчера въ ночи. Барометръ иде въ гору (757). Вѣтеръ буде пôвнôчный, мѣрный, теплота обнизить ся до — 4⁰ Ц., небо буде переважно захмарене; снѣгъ.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 11 с. м. пшениця 7·25 до 7·75; жито 6·25 до 6·50, ячмѣнь 5·— до 5·75; овесъ 5·25 до 5·75, рѣпакъ 10·60 до 11·50; горохъ 7·25 до 10·—; вика 5·— до 5·25; насѣнє льняне 10·50 до 11·—; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 4·60 до 5·—; гречка 6.90 до 7·50; конюшина червона 68·— до 75·—; бѣла 60·— до 80·—; шведска 65·— до 75·—; кминокъ 17·— до 20·—; анижъ 36·— до 38·—; кукурудза стара 5·25 до 5·60; нова —·— до —·—; хмѣль —·— до —·—; спірітусъ готовый 12·25 до —·—.

ТЕЛЕГРАМЫ.

Вѣдень 13 марта. Въ честь ювілею папы устроило архібратство Архангелъ Михаила торжество, въ котрôмъ взяли участь Найд. Архікн. Марія Тереса, кардиналы Ґалімберті и Ґруша, міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ. На внесенє предсѣдателя ґр. Клярого, пôдняли зôбранѣ трикратный окликъ въ честь Є. Вел. Цѣсаря и вôдспѣвали гимнъ народный, а кард. Ґруша подякувавъ зборамъ за доказъ привязаня для папы и удѣливъ апостольского благословенія.

Вѣдень 13 марта. Є. Вел. Цѣсарь жертвувавъ для потерпѣвшихъ вôдъ землетрясеня на островѣ Занте 10.000 франкôвъ.

Прага 13 лютого. Похоронъ пос. Трояна вôдбувъ ся при участи намѣстника, маршалка краевого, репрезентаціѣ ческого и нѣмецкого выдѣлу краевого, репрезентаціѣ мѣста и т. д. Нагробну бесѣду выголосивъ пос. Герольдъ. По похоронѣ зроблено овацію пос. Герольдови а вôдтакъ хотѣла публика зробити демонстрацію передъ нѣмецкôмъ касиномъ, але поліція не допустила до того.

Марсилія 13 лютого. Въ послѣднôй добѣ було тутъ 35 выпадкôвъ смерти а зъ тыхъ 8 пôдозрѣныхъ о холеру.

Розкладъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

(важный вôдъ 1 мая с. р.)

Вôдходять:	Куреръ		Особовый			Мѣшаный
До Кракова	3·07	10·41	5·26	11·01	7·56	—
„ Пôдволочискъ въ Пôдв.	3·10	—	10.02	10·52	—	—
(въ голов. двор.)	2·58	—	9·41	10·26	—	—
„ Черновець	6·36	—	9·56	3·22	10·56	—
„ Стрыя	—	—	6·16	10·21	7·41	—
„ Белзця	—	—	9·51	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	7·36
„ Зымнои Воды	—	—	4·36	—	—	—
Приходять:	**Куреръ**		**Особовый**			**Мѣшаная**
Зъ Кракова	6·01	2·50	9·01	6·46	9·32	—
„ Пôдволоч. на Пôдвам.	—	2·45	9·17	6·55	—	—
„ (на гол. двор.)	—	2·57	9·40	7·21	—	—
„ Черновець	10·09	—	7·56	1.42	7·06	—
„ Стрыя	—	—	1·41	9·16	2·35	—
„ Белзця	—	—	4·48	—	—	—
„ Сокаля	—	—	—	—	—	8·32

Часъ львôвскій; рôзниця вôдъ середно-европейского (зелѣзничого) о 35 мінутъ: на зелѣзницяхъ 12 год., у Львовѣ 12 и 35 мін. Цифры товстѣ и пôдчеркненѣ мінуты означаютъ часъ нôчный вôдъ 6 год. вечеромъ до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій.**

разою. Вôнъ вôддыхавъ тымъ самымъ воздухомъ, що й они; тѣ самѣ скрипки грали и єму до танцю; вôнъ дотыкавъ ся ихъ рукъ и то не змушеный, а зъ власнои волѣ. Єму потемнѣло въ очахъ, голова єму закрутила ся, а хоць ще танцювавъ, якъ належало, то все таки якійсь божевôльный усмѣхъ выкрививъ єму уста и вôнъ не мôгъ вôдорвати своихъ очей вôдъ лиця того „пана Парижа", котрый, якъ єму здавало ся, дививъ ся заєдно на него зъ якоюсь злосливою цѣкавостію.

Коли скôнчивъ ся танець, що для Льяльлього здававъ ся вѣчностію, приступивъ знову до него господарь.

— Теперь покажу вамъ мôй кабінетъ — сказавъ до него катъ и показавъ єму модель ґільотины, шибеницѣ, колеса до тортуръ и великій топôръ.

— Отсей для великихъ панôвъ, котрыхъ задля ихъ ранґи и становища не можна вѣшати.— Вôдтакъ уставивъ все на своє мѣсце и спытавъ чемно:

— Чей зробите намъ ту честь и повечеряєте зъ нами?

Але молодый чоловѣкъ набравъ ся вже досыть страху, вôдступивъ ся трохи на бôкъ, вхопивъ чимъ скорше за капелюхъ и втѣкавъ, якъ колибъ хто за нимъ гонивъ.

* * *

Хто въ сороковыхъ рокахъ запукавъ въ Парижи до хорошого дôмка безъ нумера при улици Марс — а домокъ той бувъ завсѣгды добре позамыканый — то єму отвиравъ елеґантный мужчина, що зъ лиця дуже подабавъ на Людвика XVI. та обводивъ єго по домѣ зъ якъ найбôльшою чемностію. Показувавъ гостеви свою бібліотеку, бо займавъ ся літературою и любивъ говорити про знесенє кары смерти, за що бувъ бы охотно вôддавъ весь свôй великій маєтокъ. Вôнъ показувавъ гостеви свôй музей, малу ґільотину зъ гебанового дерева, а мѣжь иншими такожь и топôръ, котрымъ въ давнѣ часы стинали головы шляхтичамъ. На вôстрю топора була велика щерба, а ввѣчливый панокъ пояснявъ вôдтакъ кождому:

„За мого дѣда тратили въ 1768 роцѣ ґрафа Ляллі-Толлендаля. На пôдвысшеню коло шафоту стоявъ якійсь молодый панокъ и коли мôй дѣдо замахнувъ ся, трутивъ вôнъ єго въ руку, абы ударъ не удавъ ся и вôстрє ударило объ зубъ, вôдъ котрого й выщербило ся".

Мужчина той, що то показувавъ, называвъ ся Самсонъ, послѣдный того имени катъ въ Парижи.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ принимае лишь „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона, при улици Кароля Людвика ч. 9, де такожь находить ся Експедиція мѣсцева тыхъ ґазетъ.

Експедиція мѣсцева
НАРОДНОИ ЧАСОПИСИ

зъ днемъ 1 (13) сѣчня 1892 перенесена до

„БЮРА ДНЕВНИКÔВЪ“ ЛЮДВИКА ПЛЬОНА,

улиця Кароля Людвика. ч. 9.

„Бюро Дневниковъ“ буде приймати, выключно, вôдъ Нового року предплату мѣсцеву.

Инсераты („оповѣщеня приватнû“) якъ для „Народнои Часописи“ такъ такожь для „Ґазеты Львôвскои“ вôдъ теперь буде принимати лишь горѣ назване „Бюро Дневникôвъ“ Людвика Пльона.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.